

[Miljøministeren]

det enkelte amtsråd, om og i givet fald i hvilket omfang der skal gennemføres en råstofplanlægning som grundlag for regionplanlægning og for lovens administration.

Reglerne om klage forenkles, således at flere sager afgøres endeligt af amterne. Når der kan klages, kan der kun klages én gang.

Klagemyndigheden fordeles mellem det naturklagenævn, der foreslås oprettet ved særlig lov, og Miljøministeriet (efter bemyndigelse Skov- og Naturstyrelsen). Ordningen vil indebære, at langt de fleste klager bliver afgjort af Miljøministeriet. Det er alene større og mere principielle sager, der efter forslaget skal behandles af klagenævnet.

På havområdet udbygger lovforslaget muligheden for at foretage nærmere regulering af råstofindvindingen, således at de miljømæssige aspekter i højere grad inddrages. Det vil bl.a. bliver muligt helt at forbyde indvinding i visse områder på havbunden med henblik på at beskytte særlige naturtyper.

For at opnå en mere hensigtsmæssig administration er reglerne i kontinentalsokkeloven om indvinding af råstoffer på kontinentalsoklen efter forhandling med Energiministeriet nu overført til råstofloven. Råstofindvinding på hele havområdet skal herefter alene ske efter råstoflovens regler.

I lyset af Brundtlandkommissionens anbefalinger er der i det fremsatte lovforslag medtaget bestemmelser, der skal sikre, at presset på den begrænsede råstofressource i videst muligt omfang skal søges reduceret. Bl.a. kan der i højere grad end nu stilles krav om anvendelse af erstatningsmaterialer i stedet for de naturbundne råstoffer.

Med henblik på at sikre, at udnyttelsen af ikke gendannelige råstoffer i øvrigt sker efter en samlet interesseafvejning og som led i en bæredygtig udvikling, er der endvidere foreslået en ekspropriationsadgang for amtsrådene.

Idet der i øvrigt henvises til lovforslaget med bemærkninger, anbefales Folketingets velvillige behandling af forslaget.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om miljøbeskyttelse.
(Lovforslag nr. L 164).

Forslag til lov om naturbeskyttelse.
(Lovforslag nr. L 165).

Forslag til lov om planlægning.
(Lovforslag nr. L 166).

Forslag til lov om vandløb.
(Lovforslag nr. L 167).

Forslag til lov om naturklagenævnet.
(Lovforslag nr. L 168).

Disse fem lovforslag, der erstatter 21 gældende love, udgør en samlet natur- og miljølovsreform.

Et overordnet udgangspunkt for reformen er Brundtlandrapporten, regeringens »Handlingsplan for Miljø og Udvikling« og redegørelserne om mål og midler.

Lovreformen skal sikre en styrkelse af miljø- og naturinteresserne samtidig med en forenkling og decentralisering af myndighedsbehandlingen.

Det overordnede udgangspunkt for styrkelsen af miljø- og naturinteresserne finder udtryk i lovforslagenes formålsbestemmelser, der angiver, at en sikring af menneskenes levevilkår og de økologiske kredsløb gør det nødvendigt, at areal- og naturressourcerne udnyttes som led i en bæredygtig udvikling.

Styrkelsen sker bl.a. ved en udvidelse af de naturtyper, der status quo-beskyttes, ved en klargøring og nuancering af landsplanlægningen, ved at fremme renere teknologi som det styrende princip for en forebyggende indsats og ved at pålægge gamle virksomheder en pligt til at ansøge om miljøgodkendelse.

De nye enklere og mere overskuelige love giver også en bedre gennemslagskraft for natur- og miljøpolitikken både centralt og decentralt.

Forenkling og decentralisering sker bl.a. ved indførelsen af en enstrengt myndighedsstruktur med stat – amt – kommune, ved en klarere arbejdsdeling mellem disse myndigheder, ved en videreførelse af decentraliseringen og ved en styrkelse af den løbende dialog mellem borgere og myndigheder, bl.a. gennem oprettelse af regionale grønne råd og forudgående offentlighed i region- og kommuneplanlægningen.

Klagesystemet forenkles, således at flere sager på natur- og miljøområdet afgøres endeligt af amter og kommuner.

Når der kan klages, kan der som hovedregel kun klages én gang. Dette betyder, at sagsbehandlingstiden for en lang række sager bliver kortere.

[Miljøministeren]

På planlægnings-, naturbeskyttelses- og vandløbslovens område kan de helt store og væsentlige sager dog i stedet påklages til et naturklagenævn, der foreslås sammensat af en formand, to højesteretsdommere og 10 medlemmer udpeget af Folketinget.

På miljøbeskyttelseslovens område kan helt store og væsentlige sager påklages til et miljøklagenævn som 3. instans. Miljøklagenævnet sammensættes af en formand og medlemmer, der efter en voldgiftsmodel udpeges af henholdsvis erhvervsorganisationerne og de grønne organisationer.

Samtidig med fremsættelsen af disse lovforslag har jeg afgivet en redegørelse, der nærmere beskriver mål og hovedprincipper i forslagene.

Idet der i øvrigt henvises til lovforslagene med bemærkninger, anbefales Folketingets velvillige behandling af forslagene.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Regler for regulering m.v. af tilskud til tabt arbejdsfortjeneste og etablering af kontaktpersonordning for voksne døvblinde efter bistanndslovens § 48 samt godtgørelse til forældre med alvorligt syge børn under 14 år).

(Lovforslag nr. L 169).

Dette lovforslag er resultatet af de politiske forhandlinger i forbindelse med finanslovene for 1989 og 1990.

På finansloven for 1989 blev der afsat et beløb på 25 mio. kr. til syge børn.

I løbet af 1989 har der været arbejdet med at få sat konkret indhold på denne bevilling, og som et første led blev der enighed om, at der skulle anvendes 6 mio. kr. til ferieaktiviteter m.v. til handicappede børn. Dette er blevet effektueret med akt 309 af 29. juni 1989.

Arbejdet med at udmønte den resterende del – i alt 19 mio. kr. – har været kompliceret af, at der skulle findes en ordning, som kunne administreres, og som respekterede den politisk fastsatte økonomiske ramme.

Forholdsvis hurtigt koncentrerede overvejelserne sig om to ting.

Den ene var en forbedring af ordningen med tilskud til dækning af tabt arbejdsfortjeneste for personer, der i hjemmet forsørger børn med handicap.

Den anden gik ud på at etablere en ordning, hvorefter der skulle kunne ydes en godtgørelse til forældre med syge børn.

Dette område er ikke særlig velbelyst med hensyn til statistik. Det gav nogle betydelige tekniske vanskeligheder med hensyn til at udforme en ordning, men ved sommerferiens begyndelse kunne jeg præsentere en skitse til en ordning. På baggrund heraf forelå i slutningen af 1989 et første lovudkast.

Forhandlingerne om finansloven for 1990 resulterede som bekendt i en børnepolitisk pakke på i alt 310 mio. kr. I denne pakke indgik, at de allerede besluttede forbedringer fra finansåret 1989 skulle videreføres, samtidig med at der skulle ske yderligere forbedringer af den godtgørelsesordning, som var ved at blive udført. Herudover skulle der afsættes midler til små handicapgrupper.

Man kan derfor med god ret hævde, at den børnepolitiske pakke byggede videre på det arbejde, der var sat i gang som følge af finansloven for 1989.

Tiden har derfor arbejdet for, at jeg nu med dette lovforslag kan præsentere en godtgørelsesordning for forældre med alvorligt syge børn, som er væsentlig bedre, idet midlerne til ordningen er blevet flere.

Konkret har det betydnet, at jeg kan foreslå en særlig gunstig ordning for enlige, som er berettiget til ordinært børnetilskud. Men også for andre forældre er godtgørelsesordningen blevet forbedret, idet det har været muligt at slække lidt på kravet til sygeperiodens længde.

De udgiftsmæssige konsekvenser ved nyordningen med godtgørelse til forældre med syge børn bygger på skøn. Først når ordningen har fungeret i nogen tid, vil vi kunne se, om der er ramt nogenlunde rigtigt.

Dette er baggrunden for, at det foreslås, at der i loven indsættes en revisionsbestemmelse, således at der kan foretages justeringer, hvis tekniske eller økonomiske grunde kan gøre det påkrævet.

Lovforslaget indeholder følgende elementer:

1. Ordningen med tilskud til tabt arbejdsfortjeneste i bistanndslovens § 48 forbedres ved, at der kan fastsættes regler om

– at tilskud til tabt arbejdsfortjeneste skal reguleres en gang om året i overensstemmelse med lønstigningerne på det almindelige arbejdsmarked,